

Sparekasse. Thi det ærede Medlem har ikke Ret med Hensyn til den Forskel, der skulde være i saa Henseende. Jeg vil endogsaa sige, at adskillige af de Pengeanbringelser, som en Bank foretager, ifølge deres Natur er mindre risikable. Det er klart, at Pengeanbringelse, som er ganske kort, i Vareveksler, Konnossementer og lignende, er saa sikker som vel tænkelig; der foregaar de bestemte Varetransaktioner, der foregaar den bestemte Transport for Skibenes Vedkommende. At laane paa dette i et højest overkommeligt Tidsrum, hvor man kan oversé alle mulige Chancer, giver i Virkeligheden langt større Sikkerhed end at laane paa Mursten og Jord. Hvis man tror, dette er Værdier, som ikke forandrer sig, tager man fuldstændig fejl. De, der blot er nogenledes gamle blandt os, vil huske de store Svingninger, den samlede Grundværdi har været underkastet her i Landet. Jeg tror i det hele taget, det er en farlig Misforstaaelse, man her i Landet gør sig skyldig i, at det er de reelle Ting, Mursten, Jord, som jeg sagde før, som man kan tage og føle paa, som i og for sig har nogen Værdi. Nej, Værdi har kun det, som bliver efterspurgt i tilstrækkelig Grad, og det kan lige saa vel gælde Varer, til Nød Papir, til en given Tid, som det kan gælde de faste og haandgribelige Genstande.

Jeg har ikke sagt — deri har det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) misforstaaet mig, — at jeg snarest mente, at dette Banklovsforslag var for lempeligt. Jeg har tværtimod sagt, at det var saa lempeligt, som jeg mener, det burde være, og jeg synes derfor, at det skulde gennemføres. Det var ogsaa lidt af en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem troede, at jeg vilde henvise Bankerne til udelukkende at søge Midler gennem Aktiekapital og ikke gennem Indlaan. Det, jeg sagde, var kun dette, at det skulde være Indlaan, der stammede fra andre Kilder end dem, der naturligt flyder ind i Sparekasserne. Den lille Mand, der vil lægge Midler til Side og opspare dem til andre Tider, til Tider, hvor det kunde gaa ham galt, eller lidt efter lidt vil erhverve sig Formue derigennem, bør naturligt gaa til Sparekasserne. Den Mand, i hvis Forretning der stadig passerer en Strøm af Penge, og som til enhver Tid vil have Pengene anbragt paa et sikkert Sted og vil kunne disponere over dem, han bør lige saa naturligt gaa til Bankerne.

Til Slut vil jeg blot sige, at jeg er noget forbavset over den, som det synes

mig, kolde Luftstrøm, som er strømmet dette Lovforslag imøde. Thi det er jo saa, at der er sket en Overenskomst om dette Emne mellem Flertallets Minister, i dette Tilfælde den ærede Handelsminister paa den ene Side og det store, overvejende Flertal i Landstinget paa den anden Side, og saa vidt jeg har forstaaet det, er Situationen denne, at den højtærede Minister ligefrem har givet Landstinget et Tilsagn om, at naar man nu havde rettet sig efter ham paa en Række nærmere angivne Punkter, vilde han gennemføre dette Lovforslag her i Tinget. Derfor vil jeg, inden jeg ser det, paa ingen Maade tro paa, at det ikke skulde kunne lykkes Ministeren oven i Købet i Løbet af forholdsvis kort Tid at føre dette Lovforslag til Ende ved Hjælp af sit politiske Parti.

Formanden: Folketingsmanden for Præstø Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Andreasen: Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) gjorde opmærksom paa, at jeg havde stemt for Loven af 1908 om Bankgarantien. Det er rigtigt. Denne Lov blev enstemmigt vedtaget i begge Rigsdagens Ting, og naar det skete, gaar jeg ud fra, at det, der var bestemmende for mig, ogsaa har været bestemmende for de øvrige Medlemmer, nemlig at Sagen blev fremstillet for os paa den Maade, at hvis man ikke gik med til denne meget betydelige Garanti, der for Statskassens Vedkommende kunde komme til at dreje sig om indtil 10 Mill. Kr., vilde der indtræde en saa alvorlig økonomisk Krise i vort Land, at den i Forvejen i høj Grad ekstraordinære Arbejdsløshed vilde blive forøget meget betydeligt, og at vort Erhvervsliv i det hele taget, ikke alene her i København, men hele Landet over, vilde lide ubodelig Skade. Med andre Ord, man fremstillede Sagen saaledes, at de Piller, der bærer Bankbygningerne her i København, var saa raadne, at hvis de ikke var blevet fornyet paa denne Maade, vilde det hele være styrtet i Grus. Jeg erkender nu, at vi for vort Vedkommende burde have taget det Standpunkt, og vel at mærke vilde have gjort det, hvis vi havde faaet lidt Besked om Sagen, at vi havde ræsonneret som saa: Lad falde, hvad ikke kan staa. Men vi havde ikke Adgang til at erkynndige os om det virkelige Forhold, om den Sandhed, at der var nogle store Banker her i København, der havde faaet nogle Interesser i Klemme, og at det var disse